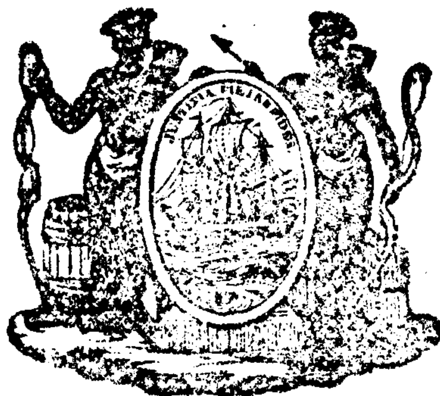
Ao. 1858. Dingsdag

No. 26. 2 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 26 Februarij 1858.

Tot Agenten van Politie zijn benoemd F. B. Bies en A. Spruit.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 26 Februarij 1858.

Bij Gouvernements-resolutie dd. 25 dezer maand No. 4, is onder de nadere goedkeuring des Konings, aan den Heer J. A. de Vries op zijn verzoek, verleend een eervol ontslag als Kapitein bij de Schutterij van *Paramaribo.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 1 Maart 1858.

Bij Gouvernements resolutie, dd. 27 Februarij jl. No. 1, is:

Aan den Heer H. Schorrenberg, op zijn verzoek, verleend een eervol ontslag als Lid van het Militair Geregtshof voor de Nederlandsche West Indische Bezittingen, en als plaatsvervangend Lid van de Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt, en zijn benoemd:

Tot Lid van dat Hof gedurende dit jaar, de gepensionneerde Kapitein J. Bronner, en tot plaatsvervangend Lid van voornoemde Commissie de Med. Chir. et art. obstr. Doctor P. J. van Thienen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1858

24 Feb. Van het slavenkind *Sophie*, geboren in 1855, dochter van *Egerie*, toebehoorende aan H. Schorrenberg.

» » Van de slavin *Susanna Maria*, geboren in 1825, dochter van *Alijda Philippina*, en haren zoon *Martus Antoine*, geboren in 1852, toebehoorende voor den vrijdom aan G. Oppenheimer.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

26 Feb. Van den slaaf *Abel*, geboren in 1814, zoon van *Bebe*, toebehoorende aan Plant. *Morgenstond*, divisie *Para.*

26 Feb. Van de slavin *Christina*, geboren in 1823, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan Plantage *Wederzorg*, divisie *beneden Commewijne.*

» » Van den slaaf *Christiaan*, geboren in 1817, zoon van *Buanga*, toebehoorende aan plantage *la Diligence*, divisie *boven Suriname.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Tweede Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie. POST-KANTOOR.

Ter kennis van belanghebbenden wordt gebragt, dat volgens alhier van wege het Post-Kantoor te *Demerarij* ontvangen berigt, al de voor *Groot Brittannie* bestemde brieven van af 1n. April e. k. zullen moeten gefrankeerd zijn, daar dezelven anders geopend en aan de afzenders zullen worden teruggezonden.

Paramaribo, den 27 Februarij 1858.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,
E. C. WESENHAGEN.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de Stad en hare omstreken hebben verwijderd:

De slavin *Louisa*, aankomende boedel G. F. Lange.

De slaaf *Marius*, aankomende J. C. Telting JGz.

De slaaf *Johannis*, aankomende C. A. Batenburg.

De slaaf *Jacobus*, aankomende pl. *George Hendrik.*

De slaaf *Adriaan*, aankomende C. Beijer.

De slavin *Mimie*, aankomende E. da Silva.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834 (G. B. No. 1) vastgesteld.

Paramaribo, den 26 Februarij 1858.

De Prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transporten.

(2260) Den 25sten Februarij 1858. G. H. L. Bakker aan C. A. Weis voor de minderjarige kinderen van Clasina Woiski, met namen Frederika, Frits en Adella Woiski, van het Huis en Erf aan de *Prince Straat*, N. W. La. E No. 277*b*., O. W. La. D. No. 854*b*.

Den 1sten Maart. C. R. Pardo Wed. A. Nijs aan M. H. Castagne voor hare minderjarige kinderen Henriette Louisa Agatha en Charlotte Jacoba Cornelia, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Heeren Straat*, N. W. La. A No. 77, O. W. La. B No. 93.

Idem. A. Salomons Vendumeester, aan M. D. Samson voor zijne minderjarige kinderen, van het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, N. W. La. B No. 180, O. W. La. D No 407.

Idem. Dezelve aan J. Lijon voor Plantaadje *Susanna's dal*, van het Voorland van de verlatene Plantaadje *Cleria* c. a., gelegen aan de rivier *Suriname* tusschen de de Plantaadjen *Susanna's daal* en *Belwaarde.*

Paramaribo, den 1 Maart 1858.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

NIEUWSTIJDINGEN.

Paramaribo, *den 1 Maart* 1858.

De geboortedag van Z. K. H. Prins Willem Frederik Karel der Nederlanden, oom des Konings, is gisteren met de gebruikelijke eerbewijzen herdacht geworden.

Het heeft H. K. H. de Princes Frederik behaagd, aan het Armbestuur der *Nederl. Israël. Gemeente te Paramaribo*, een geschenk te geven.

De troonrede door keizer Napoleon bij de opening der beide kamers op den 18 Januarij ll. uitgesproken, en waarvan wij in ons vorig nommer melding hebben gemaakt, is eene van die Staatsstukken, welke overal de algemeene belangstelling heeft opgewekt. — De keizer vangt die rede aan, met op te merken, dat zijne regering vrij is van alle snoeverij en weêrspreekt het gevoelen van hen die meenen, dat men om Frankrijk te regeren, onophoudelijk aan den openbaren geest, als voedsel, eenig groot theatraal incident ten beste moet geven. Hij acht het integendeel voldoende, om uitsluitend naar het goede te streven, ten einde het vertrouwen des lands te winnen De keizer staat vervolgens stil bij de ontwikkeling der algemeene welvaart, bij den handel, de

industrie, het onderwijs, en bij burgerlijke en militaire aangelegenheden, en gaat daarna over tot de algemeene politiek en den politieken toestand van Frankrijk, waaromtrent het volgende wordt besproken:

In de eerste plaats tracht de keizer op ondubbelzinnige wijze de geruchten te logenstraffen, wegens een bondgenootschap tusschen Engeland en Oostenrijk. (De uitgiften van den *Spectateur*, vroeger *l'assemblée nationale* genaamd, die dat gerucht in de wereld heeft gebragt, en van de *revue de Paris* zijn op 's keizers last gestaakt.) De keizer verklaart dat zijne *oude* bondgenooten, de Engelschen, hem nog hetzelfde vertrouwen schenken als tijdens den oorlog, terwijl de *nieuwe*, de Russen, door hunne loyauteit, hem bijna spijt doen gevoelen dat hij hen bevochten heeft. Osborne en Stuttgardt hebben hem overtuigd, dat zijne zucht om de oude intimiteit met de Engelschen te paren aan het verlangen, om met Rusland nieuwe banden aan te knoopen, door de hoofden dier rijken wordt gewenscht. Hij kondigt tevens de expeditie tegen China aan, die *gemeenschappelijk* met de Engelschen wordt ondernomen.

Vervolgens omschrijft de keizer zijn grondbeginsel in de diplomatie. » Wij hebben het gezond verstand", dus spreekt hij, » om ons met geene andere kwestien in te laten, dan met die waarbij wij als volk af als groote mogendheid direkt belang hebben." Zijn gouvernement heeft zich niet bemoeid met de kwestie der hertogdommen, omdat dat een zuiver Duitsch vraagstuk is en het zal er zich ook niet mede bemoeijen, zoo lang de integriteit van Denemarken niet wordt geschonden. Dat het zich inliet met de zaak van Neufchâtel, geschiedde omdat de koning van Pruissen 's keizers goede diensten had ingeroepen om de zaak te schikken. Ten slotte zegt de keizer, dat hij, in het verschil omtrent de toekomstige regeling van de kwestie der Donau-Vorstendommen, bij de onderhandelingen, die daarover te Parijs gevoerd zullen worden, een geest van bevrediging zal brengen, geschikt om de moeijelijkheden te overwinnen, die het onvermijdelijk gevolg zijn van uiteenloopende zienswijzen.

In de tweede plaats bespreekt de keizer zijne binnenlandsche politiek, en zijne rede is te dien opzigte niet minder belangrijk.

De keizer komt er rondborstig voor uit, dat, ofschoon tot grondslag van het keizerrijk ligt al wat de groote beginselen van 1789 goeds en beschavends bevatten, hij toch een krachtig gouvernement wil; een gouvernement dat, afkeerig van abstracte beginselen, bij magte is om alle hinderpalen te overwinnen. Hij verbergt niet, dat zijne dynastie nieuw is, en nog lang betwist zal worden; integendeel, hij wijst er op als op de rede of oorzaak *waarom* zijne magt sterk moet zijn. Zoolang in het land eene partij bestaat, die de vrijheid niet gebruikt om toe te lichten, te waken en te verbeteren, maar als een wapen om de dynastie omver te werpen, zoolang is volkomen vrijheid onmogelijk. Hij heeft, zegt hij, de magt niet aanvaard, om eene voorbijgaande en bedriegelijke populariteit, (de vrucht van inwilligingen uit zwakheid verleend) te beërven, maar om de goedkeuring van het nageslacht te verwerven, met in Frankrijk iets duurzaams te stichten. Met het oog daarop, aarzelt hij niet uittespreken, dat het gevaar niet zit in de bovenmatige voorregten der magt, maar in het gemis aan repressieve wetten. Daarom vraagt de keizer, ten aanzien der verkiezingen, dat ieder kandidaat voor het wetgevend ligchaam, in het vervolg, alvorens als zoodanig zich voor de kiezers beschikbaar te kunnen stellen, trouw aan de grondwet zal moeten zweeren en dat de kamers met hem naar de middelen zullen zoeken, om de oproerige oppositien tot zwijgen te brengen. Hier laat de keizer de waarschuwing volgen, dat van den eenen kant zijne regering wordt verdacht en gehaat gemaakt door de zoodanigen die daaraan de veiligheid te danken hebben, die zij genieten, terwijl anderen hunne politieke vrijheid misbruiken om de instellingen te ondermijnen. » Zonder bij hun vroeger leven stil te staan" dus eindigt de keizer dit gedeelte zijner rede, » ontvang ik al degenen met liefde die den nationa» len wil huldigen. Wat degenen die tot wanorde » aanhitsen en zij die komplotten smeden aanbe» langt, het zij hun gezegd, » *dat hun tyd voorbij is.*"

De troonrede sluit met den moordaanslag. Daaromtrent zegt de keizer het volgende:

» Ik kan mijne rede niet eindigen zonder te gewagen van den moorddadigen aanslag, die plaats had. Ik dank den hemel voor de zigtbare bescherming, waarmede hij ons, de keizerin en mij, behoedde. Ik betreur het dat men *zóó* vele slagtoffers maakt om het leven van een' enkelen aan te randen.

» En toch bevatten die komplotten menige nuttige les.

» De eerste is, dat de partijen die tot moord de toevlugt nemen, door zulke wanhopige middelen hare zwakheid en onmagt aan het daglicht brengen.

» De tweede is, dat nog nooit een moord, zelfs wanneer hij gelukte, de zaak heeft gediend van hen, die den moordenaars de wapenen in de hand drukten. God gedoogt soms den dood van den geregte, maar God gedoogt nooit dat de zaak der misdaad zegeviert.

» Zulke pogingen kunnen dus noch mijn veilig vertrouwen op het tegenwoordige verontrusten, noch mijn geloof op de toekomst aan het wankelen brengen. Blijf ik in leven, dan leeft het keizerrijk met mij. Val ik onder de hand van moordenaars, dan zal juist mijn dood het keizerrijk nog meer bevestigen, want de troon van mijn zoon zou in de verontwaardiging van het volk en van het leger, een' nieuwen steun vinden.

» Gaan wij dus de toekomst met vertrouwen te gemoet en wijden wij ons onbezorgd aan onze dagelijksche werkzaamheden, in het belang van het welzijn en van de grootheid des lands.

» God bescherme Frankrijk!"—

Het volk hield zich nog te veel met den aanslag zelven bezig, doch in de diplomatieke kringen had deze rede een' diepen en gunstigen indruk gemaakt.

Engeland.

Op Zaturdag den 23 Januarij jl. heeft de heer de Persignij, Fransch gezant te Londen, den Lord Mayor en de Sheriffs der city ontvangen, die hem een adres van gelukwensching met de redding van keizer Napoleon kwamen overhandigen. De heer de Persignij antwoordde op het adres met eene in het Eng. uitgesproken rede die een meesterstuk van staatkunde mag worden genoemd. Zij luidt als volgt:

Mylord Mayor en Mijne Heeren!

Ik dank u, in den naam van mijnen vorst. Ik zal u verklaren waarom ik onder alle gelukwenschen, welke den keizer dagelijks worden toegezonden, juist aan uw adres zooveel gewigt hecht. Ik ben bekend met den grooten en regtmatigen invloed, welken de City van Londen, als vertegenwoordigende de ontzaggelijke handelsbeweging van Engeland, op de Britsche natie uitoefent. Gij zijt doordrongen geweest van de hooge belangen, welke de alliantie der beide natien in het leven hebben geroepen. Engeland, dat te regt trotsch is op de maritime, koloniale en commerciele positie tot welke de Voorzienigheid het van oudsher schijnt te hebben bestemd, kan inderdaad slechts wenschen dat de beste verstandhouding met Frankrijk blijve bestaan.

» Frankrijk van zijne zijde is door een even groot belang gebonden, want nu het eene groote, door de sympathie van eene geheele natie magtige regering heeft gevestigd, kan het nog slechts een wensch koesteren, namelijk den wensch naar vrede, om daardoor aan zijne dynastie de duurzaamste grondslagen te verzekeren. Frankrijk is in dezen oogenblik ontsteld en verontwaardigd over de afschuwelijke misdaad, welke vreemdelingen hebben trachten te volvoeren op den persoon des keizers. En bij de reeks van moordaanslagen, welke van tijd tot tijd zijn beproefd door vreemdelingen, die in Engeland woonden, doet het Frankrijk pijnlijk aan, dat zulke gevaren opdagen uit een land met welks soldaten het nog zoo kort geleden zijn bloed op de slagvelden van de Krim vergoot. Ik, die in uw midden woon, begrijp volkomen de opregtheid der vriendschap, welke Engeland jegens Frankrijk koestert, want ik zie daarvan dagelijks de overtuigendste bewijzen. Ik begrijp eveneens de edele en vrijgevige grondslagen, op welke uwe wetgeving rust. Voor alles echter vereer en bewonder ik in uw land dat asylregt, dat den trots van Engeland uitmaakt; de gastvrijheid, welke gij aan alle slagtoffers der staatkundige hartstogten van het vasteland verleent, strekt u tot roem en Frankrijk is het land niet, dat zoude willen gedoogen dat daarop gesmaald werd. Verre van ons te beklagen, verheugt het ons dat doorluchtige, van hun troon gestooten vorsten hier de achting vinden, welke het ongeluk verdient, en wij prijzen het in u dat gij aan alle slagtoffers van onze staatkundige worstelingen, tot welke partij zij ook behooren, eene wijkplaats en bescherming verleent. Mogen zij hier in vrede, in veiligheid, in onafhankelijkheid en onbelemmerd in hunne handelingen leven! Mijn vaderland weet een loyaal gevoel te goed op den regten prijs te stellen dan dat het ooit van Engeland's vriendschap iets zoude verlangen, wat zijne eer zou kunnen kwetsen. Vergunt mij dus te zeggen waarin de kwestie eigenlijk bestaat; zij is niet gelegen in de moordaanslagen zelven en niet eens in de misdaad van 14 Januarij, waarvan uwe regering, zoo zij er van te voren slechts iets van geweten had, ons ten spoedigste kennis zoude hebben gegeven; de geheele zaak betreft slechts de verhouding van Engeland tot Frankrijk uit een zedelijk oogpunt, vooral daar de Fransche natie zich in den laatsten tijd ongerust begon te maken over de in Engeland heerschende denkwijze. De Fransche natie stelt zich in hare verbeelding een glijk geval voor, en beweert dat indien zich in Frankrijk menschen ophielden, laag en eerloos genoeg om in hunne clubs, hunne bladen en geschriften den moord van den een of anderen vreemden souverein aan te raden en zelfs maatregelen in het werk te stellen tot de volvoering dier misdaad, dat alsdan de Fransche autoriteiten niet zouden wachten tot aan haar door eene vreemde regering vertoogen wierden gerigt of tot de aanslag reeds beproefd was.

» Voor onze wetgeving zoude het bekend zijn van zulke zamenzweringen en van zulke misdaden voldoende zijn, om die tegen te gaan of te

voorkomen, en onverwijld zouden maatregelen van voorzorg worden genomen. Welnu, Frankrijk is er verwonderd over, dat ook niets van dien aard in Engeland is geschied en de Franschen zeggen: Of de Engelsche wetten zijn voldoende, gelijk zekere advocaten beweren, en waarom zijn zij dan niet toegepast? Of zij zijn niet voldoende zoo als andere regtsgeleerden zeggen, en is dit het geval, waarom voorziet een vrij land als Groot-Brittannie dan niet in die leemte? Kortom, Frankrijk begrijpt dezen stand van zaken niet, en daarin is het kwaad gelegen, want Frankrijk zoude er toe kunnen komen de ware denkwijze van zijn bondgenoot te miskennen en niet meer aan zijne opregtheid te gelooven.

Mijne Heeren! indien dit wederkeerige vertrouwen, dat de ware grondslag eener duurzame alliantie is, ooit geschokt mogt worden, zoo zoude dit een betreurenswaardig ongeluk voor de beide landen en de geheele beschaafde wereld zijn; doch Gode zij dank! tusschen twee natien, welke één en hetzelfde belang hebben bij het voortdurend bestaan van hartelijke betrekkingen, tusschen twee regeringen, die elkander hoogachten en die voortdurend de vriendschappelijkste gezindheid jegens elkander aan den dag leggen, is volgens mijne overtuiging, het ontstaan van zulk een kwaad bijna als eene onmogelijkheid te beschouwen."

Britsch Indië.

De toestand van zaken in Britsch Indië schijnt niet gunstig voor de Engelschen te zijn en het komt ons niet onbelangrijk voor de deswege geleverde beschouwen na te gaan:

De gemeenschap tusschen het Oosten en Westen is volgens de laatste dépêches hersteld; maar evenmin als men vroeger wist waardoor de gemeenschap gestremd werd evenmin weet men thans, waardoor de herstelling is te weeg gebragt. Deze onzekerheid doet vreezen, dat dit door toevallige omstandigheden is veroorzaakt en ligt een volgende post weder het berigt kan brengen, dat Bombay en Calcutta weder buiten gemeenschap zijn.

Kolonel Seaton heeft de opstandelingen herhaaldelijk geslagen en hen hun camp, materieel en de 11 kanonnen, die zij nog over hadden afgenomen. Deze overwinningen bewijzen, wel is waar, dat de opstandelingen tegen de Engelschen telkens het onderspit delven; slechts ééns, bij de verrassing van generaal Wijndham, was het tegendeel het geval. Maar men ziet daaruit ook aan den anderen kant, dat de muitelingen na elke nederlaag, en wel zeer spoedig, op nieuw in het veld verschijnen. Zij dwingen de Engelsche generaals tot een strijd tegen troepen, die zij herhaaldelijk overwonnen hebben. Generaal Campbell, na vergeefs te Cawnpoor op versterking gewacht te hebben, welke waarschijnlijk te Benares opgehouden wordt, bereidt zich op een togt voor, naar Fataghar, nabij Furuckabad. Die beweging is dus gerigt tegen dezelfde troepen, waarmede kolonel Seaton zoo dikmaals slaags is geweest en die, in weerwil van de laatste boven opgenoemde verliezen, nog zoo geducht zijn, dat zij een aanval door den opper-veldheer noodzakelijk maken.

Wanneer men intusschen de bewegingen der inlanders gadeslaat, dan laat zich dat eenigzins verklaren. Men ziet hen na elk gevecht eene rugwaartsche beweging maken en eene schuilplaats zoeken voornamelijk in Gwalior en Ajmeer. Daar schijnt ongeveer hunne verzamelplaats te zijn. De door de Engelsche wapenen verstrooide benden uit Bithoor, Calpee, Cawnpoor en welligt ook die welke uit Delhi werd verjaagd, verzamelen zich daar, organizeren zich op nieuw en komen dan te voorschijn om de Engelschen in hunne bewegingen te belemmeren. Zoo herstellen zij zich van geleden nederlagen en komen, niettegenstaande het verlies hunner kanonnen, met andere kanonnen in het veld. Op deze wijze maken de opstandelingen het onmogelijk voor de Engelsche generaals, om een vast doel in het oog te houden en beletten het zamentrekken van troepen op een bepaald punt, ten einde sterke positien te kunnen innemen. Het is dan ook den Engelschen nog niet gelukt de gemeenschap te verbreken, welke de opstandelingen op deze wijze tusschen Oude en Rajpootana onderhouden. De opmerking van een welgeschreven orgaan, is volkomen waar, dat de Engelschen zich genoodzaakt zien onophoudelijk slag te leveren, waarbij zij wel overwinnaars blijven, maar geen ander voordeel behalen dan de veroverde buit. Nieuwe muiterijen in Kotah en de Oudeypoor en de gevolgen daarvan, schijnen te bevestigen dat deze taktiek gevolgd wordt. De Radja van Kotah schreef aan kolonel Lawrence om troepen te zenden. De brief viel den opstandelingen in handen en zijne eigene troepen maakten zich in zijn paleis meester van hem. Ook de soldaten van den Radjah van Oudeypoor, mede tot dus ver aan de Engelschen getrouw, zijn tegen hem opgestaan. Al die troepen zijn het leger der muitelingen gaan versterken en maken het den Engelschen aan de Ganges uiterst moeijelijk.

In het regtstreeksche gebied der Engelschen, zijn zelfs op nieuw muiterijen ontstaan. Te vergeefsch hebben de Europesche troepen gepoogd het opgestane 73ste regiment uit zijne stellingen te verdrijven.

De herhaalde inname van Lucknow, eens door Havelock en eens door sir C. Campbell, is het eenige wapenfeit, sedert den val van Delhi, door de Engelschen behaald. Het overige was wel een roemvolle, maar tevens een vruchtelooze strijd die aan vele voortreffelijke mannen het leven kostte. De inlandsche bevolking ziet men daarentegen op verschillende plaatsen in opstand komen; nieuwe muiterijen onder de tot dusver getrouw gebleven troepen en nieuwe afval van verscheidene Radja's; zoodat behalve de Shicks en de Ghoorkas, geen enkele volksstam de wapens draagt in het belang der Engelsche opperheerschappij.

Deze toestand stelt de verwachting in Engeland teleur. In plaats van dat de val van Delhi moedeloosheid te weeg bragt, heeft zij bij de bevolking eene woedende zucht naar wraak doen ontstaan. Er valt wel niet aan te twijfelen of de vadzigheid der Hindoes en Muzelmannen is niet bestand tegen de taaije volharding der Engelschen. Maar dat geheel Indie moet heroverd worden, schijnt maar al te waar. En wat dat beteekent, kan men daaruit opmaken, dat, volgens de laatste brieven uit Calcutta, het herwinnen van het koningrijk Oude een jaar tijds zou kosten. Geen wonder alzoo dat men de meening hoort uiten, dat de herovering van Britsch Indie nog vele millioenen schats en duizende menschenlevens kosten zal.

De Handel van Calcutta in 1856.

(Vervolg van ons vorig No.)

Hoe men ook, vooral na de laatste catastrophe, over de O. I. Compagnie denken moge zooveel is zeker, dat de handel onder haar bestuur eene buitengewone vlugt genomen heeft zoo als de haven van Calcutta op zich zelve reeds bewijst. Met reuzenschreden is de handal dier stad sedert 30 jaren vooruitgegaan; de goederen die daar geladen en gelost worden, worden op ruim 1.400,000 tonnen jaarlijks geschat.

Het algemeen verkeer in de haven van Calcuttta beliep in het jaar, dat gerekend wordt met 30 April te zijn geëindigd, 1,335,763 tonnenlast (de invoer en uitvoer bijeengerekend) met 2591 schepen, waarvan 409 uit Europa en Amerika en 1047 uit China, Australie en de Indische havens terwijl de overige 375 uit kustvaarders bestaan.

Van de jaren 1853 | 54 tot 1856 heeft zich eene vermeerdering in de algemeene handelsbeweging voorgedaan van 828.174 ton in 1854, 1,039,173 in 1855 en van 1,355,763 ton in 1856.

De Engelsche schepen deelden in de vermeerdering in belangrijke mate. In 1853 | 54 telden zij 1316 schepen tegen 416 in het vorige jaar, in 1854 | 55 1557 schepen en in 1855 | 56 1722 schepen.

Van de straks genoemde 1,355,763 tonnen in- en uitvoer komen 845,359 ten gunste van Europa en Amerika, 464.489 van het Oosten, en 45.415 van de kustvaart. In de beide voorgaande jaren telden Europa en Amerika 451.794 en 554,226 tonnen, het Oosten 348,928 en 443,585 tonnen en de kustvaart 27,452 en 41,362 tonnen.

De waarde van den invoer beliep in 1850 | 51 fr. 147.601,264 en 1851 | 52 fr. 168,789.889, in 1852 | 53 fr. 121,726,125, hetgeen eene aanmerkelijke vermindering was, doch steeg in 1853 | 54 weder op fr. 465,805,723 en in 1854 | 55 op fr. 201,521,449.

Deze dobberingen in het eindcijfer van den invoer is voornamelijk toe te schrijven aan den toevoer van edel metaal. De invoer van edel metaal bedroeg toch in 1850 | 51 fr. 28,730,854 en in de volgende jaren fr. 62,407,906, fr. 87,415,525, fr. 53,216,965 en zelfs fr. 16,011,511; terwijl hij in 1854 | 55 plotseling weder steeg tot op fr. 145,251,109 en in 1856 | 57 gewis nog meer zal hebben bedragen.

De uitvoer kenmerkte zich door meerdere eenvormigheid, met uitzondering van het laatste jaar. Hij bedroeg in de meergenoemde jaren achtereenvolgens fr. 261,248,667, fr. 271,159.736, fr. 279,592,220, fr. 266,927,113 en fr. 268,046,477, en ten slotte fr. 315 231,537.

De terugvloeijing van het edel metaal beliep slechts fr. 6,953,564, fr 4,864,517, fr. 12,699.945, fr. 18,584,394, fr. 30,135,284 en fr 25,570 775.

De invoer met die van edel metaal bijeengenomen, bedroeg alzoo in 1855 | 56 fr. 346,771,558 en de uitvoer fr. 343,802,362. Beiden vormen een eindcijfer voor het handelsverkeer van fr. 690,573 920 of ongeveer 700,000,000 francs.

Indien men nu nagaat, hoe zich dat bedrag over de verschillende natien verdeelt, dan bevindt men dat Engeland in 1854 55 en 56 heeft ingevoerd voor eene waarde van fr. 112,661.802, fr. 132,461,285, en fr. 168,356.957 en dat de uitvoer beliep fr. 98,761,855, fr. 96,218,962 en fr. 125,344,957 De invoer bestond gootendeels in katoen, katoenen garen, metaal en zout; de uitvoer in indigo. suiker, zijde, lijnzaad, vlas, rijst, hennep, salpeter, papaver en huiden.

Uit den aard der zaak, neemt Frankrijk hierbij slechts eene kleine verhouding aan. Het voerde in voor fr. 3,000,725, fr 3,487.357 en fr. 6,237.417 en deelde in den uitvoer voor fr. 10 833,665, fr. 10 349,385 en fr. 18,844.385. De voornaamste invoerartikelen bestonden in wijn, bier, cognac, modewaren en parfumerien De uitvoer bestond voor 3 | 4 in indigo en voor een paar millioen aan rijst.

Door de Vereenigde Staten werd voornamelijk in katoenen waren ingevoerd voor eene waarde van fr. 1.778,390, fr. 3,003.862 en fr. 2,238,715. De uitvoer daarheen was betrekkelijk zeer uitgebreid; hij bestond in lijnzaad, indigo, paklinnen,

huiden en salpeter, en bereikte eene waarde van fr. 17,721,907, fr 21,912,712 en fr. 25,846,017.

(*Vervolg en Slot hierna.*)

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Kakao. Den 26 Feb. jl., van Plant. *Caledonia*, p. m 10,000 pond a 30 cent.

Idem, van Plant. *Concordia*, 26 balen a 30,25 cent

Katoen. De geannonceerde 10 balen schoone van de plant. *Johanna Charlotte* en *George Henerik*, zijn *niet toegewezen.*

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 27n. Februarij, de Eng. Schoener *Attalante*, kapt. Farlett, van Demerarij. Passagiers: de Heer E. J. Polak en Zoon en de minderjarige M. J. Eliazer.

UITGEKLAARD.

Den 27n. Februarij, de Nd. Am. Bark *Arethusa*, kapt C. C. Homans, naar Boston, lading: 28 vaten Suiker 33,026 pond, 427 vaten Melassie 59,243 gallons en 16 kistjes Wiskeij.

VERTROKKEN.

Den 27 Febr. de Fransche stoomboot *le Voijageur*, kommandant Regrenij, naar Caijenne.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Paverij.

Hermanus Izaak, kapt. Braunstahl, adres bij J. H. Zaal.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiesen, adres bij J. H. Zaal.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Sagitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Anna Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal.

Equator, kapt. Nieuwenhuis, adres bij M. M. Uriel.

Diana, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levij

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

NAAR CURAÇAO EN MARACAIBO.

Johna Theodora, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal. Sluit *HEDEN*.

NAAR ST. THOMAS.

Anna Maria Henriette, kapt. G. Zwanenburg, adres bij J. Gisius. Sluit 5 dezer.

ADVERTENTIEN.

MAATSCHAPPIJ

Tot Onderlinge Hulp.

ALGEMEENE VERGADERING tot het doen van Verslag op ZATURDAG den 6n. dezer, des avonds te *zeven* uur, in het Huis aan de *Grave straat*, La. B No. 30, (*Konendjarie*).

(3178) Op **HEDEN MORGEN** om 9 uren, zal door- en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS worden verkocht:

Het **HUIS** en **ERF** gelegen aan de *Saramacca straat*, La. E No. 60.

Paramaribo, *den* 2 *Maart* 1858.

Heden namiddag ten 4 ure,

VENDU,

ten Pakhuize van H. LYON & Co.

[3181]

Paramaribo, *den* 2 *Maart* 1858.

J. C. GOMPERTS,

Vendumeester,

zal VRIJDAG e. k. verkoopen: **PROVISIEN**, STUKGOEDEREN, *SIGAREN*, alsmede eene partij 1 en 1½ duims *WANE* en *KOPIE* **PLANKEN**, te bezigtigen voor de Markt van den Houtgrond *Berlijn*. [3180]

Kapt. **W. J. BAKKER**, voerende het Ned. schip *Sagitta*, maakt HH. Inladers opmerkzaam, dat zijne bestemming *niet* is (zoo als in het *Surinaamsch Weekblad* van ll. Zondag vermeld staat) naar *Curaçao en Maracaibo*, maar wel degelijk direct van hier naar *Amsterdam*. (3173)

De ondergeteekende zal op aanstaanden DINGSDAG publiek doen verkoopen: **vier MERRIES**, waarvan een *zeven* maanden en een *twee* maanden vol is. De Paarden zijn jong en zeer geschikt voor de fokkerij; inmiddels is hij niet ongenegen dezelven tegen **hengsten** of **ruinen** te verruilen.

Het doet hem leed eenige personen voor rijgelden in regten te hebben moeten vervolgen en zulks ook ten aanzien van anderen te moeten doen, die ondanks alle minnelijke en dringende aanvragen, in gebreke blijven de reeds lang verschuldigde rijgelden aan te zuiveren. Dagelijks komen er bij hem klagten in, dat men op aanvragen de verlangde rijtuigen niet kan bekomen; dit moet echter niet aan de opzigters worden toegeweten, maar aan den last, dien zij van den ondergeteekende ontvangen, namelijk om aan dezulken die *meer dan eene week* rijgelden verschuldigd zijn, geene rijtuigen te verschaffen vóór dat de oude schuld aangezuiverd zij; onder deze personen zijn ook bedoeld degenen die een vast accoord hebben aangegaan. Hij vertrouwt dat elk fatsoenlijk man, uit aanmerking van de enorme kosten aan zijne Stalhouderij verbonden, hem dezen maatregel ten goede zal houden.

Hij is voorts van voornemen om het geacht publiek eene lijst van inteekening aan te bieden voor een **Collegie**, hetwelk opgerigt zal worden in de zoogenaamde Konendjarie, gelegen in de *Gravenstraat* La. A. No. 30, en zoodanig ingerigt als er in de Kolonie nooit te voren is geweest. Onder de amusementen zal vooreerst gesteld worden het schieten naar de schijf; het voorwerp zal een TURK verbeelden van *acht* voeten hoog, waarvan het *hoofd* de schijf zal zijn en de *neus* het middelpunt, rondom hetwelk cirkels zullen getrokken worden.

Naar verkiezing zal er met geweren of buksen geschoten worden naar den prijs, die onderling zal worden bepaald. Deze turk zal op eene soort van railwaij geplaatst worden, zoodanig dat door kunstwerk met katrollen en touwen bij elk schot het voorwerp op een afstand van 150 passen of meer naar de schutters zal kunnen getrokken worden, ten einde te kunnen waarnemen op welk punt men geraakt heeft, waarna het voorwerp wederom naar deszelfs standplaats zal worden terug getrokken; zoodat alle vrees voor ongelukken ten eenenmale verwijderd wordt; ook zal achter de schijf een ijzeren plaat van 10 voet hoog en 10 voet breed geplaatst worden, opdat de kogels niet verder dan het ijzerwerk reiken; voorts zal er een afzonderlijk klein geschilderd huis gemaakt worden, voor hetwelk zal worden geplaatst eene paal, voorzien van krukken, waar de schutter het geweer laadt met de tromp naar het bosch gerigt; daarenboven zal er een geschikt persoon, die vroeger in militaire dienst is geweest, aanwezig zijn die, naar verkiezing der schutters, de buksen of geweren zal laden en ook in het schijfschieten onderrigt kan geven. Muziekanten zullen steeds tegenwoordig zijn, die bij het raken van het wit, (den neus van den turk) onderscheidene stukken zullen spelen.

In het groote Woonhuis zal een biljard geplaatst worden, afkomstig van het gewezen Collegie *De Vereeniging*; ook zal de zaal zoodanig ingerigt worden om er danspartij te geven, waartoe eens in de maand gelegenheid zal zijn, op welken dag dan ook het biljard zal verplaatst worden; — voorts zal op het Erf een smaakvolle kegelbaan opgerigt worden.

Tot het bedoelde Collegie zullen geene andere personen toegang hebben, dan degenen die op het Gouvernement toegelaten worden.

De Contributie zal zijn *f* 15 per jaar, betaalbaar in drie termijnen, telkens *vóóruit*; de eerste zal niet opgeëischt worden voor dat het Collegie geheel in orde zal zijn. — Het getal leden zal ten hoogste *Honderd* bedragen. (3179)

Paramaribo, *den* 26 *Februarij* 1858.

J. H. C. WOLFF.

Worden te KOOP gevraagd:

Blokken CEDERHOUT,

Alsmede:

GROENHART en andere soorten Vierkant **HOUT**, tegen *Kontante Betaling.*

[3173] G. H. L. BAKKER.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . . 11—
» drie » . . 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . »—25
De prijs der Advertentien is per regel »—25